csen, a B.-ét azzal halogatják, hogy a szomszédjában lakik két orvos, azoknak sincs még, előbb azoknak kell – „de kérdem én: B. B. nem az egész nemzet orvosa?!" (Marat jut eszembe...) Lelkes, szűnni nem akaró taps.

Különben a reflexek szintjén is ott kísért ez a finom kis pszeudo- (vagy proto-?) fasizmus. Előkerült egy szánandó roncs, K. J.-nek hívják, fél órás terjedelemben elmotyogott egy teljesen követhetetlen szpícset, versidézetekkel és filozófiai locusokkal díszítve, az egész mély volt és banális és értelmetlen, felsejlett, hogy ő 56-os „ellenálló", de talány maradt, hogy mit akar most ezzel; az egész figura a szituációérzéknek egy olyan kóros hiányát mutatja, hogy az már tényleg komoly (különben nagyon jellemző) személyiségdeformációkról szól. Az elnök udvariasan figyelmeztethetné, hogy fogja rövidebbre, de nem teszi, hanem ehelyett megindul egy ocsmány taps-obstrukció, majd közbeordítozások, előzik K.-t. Figyelem, hogy kik mozgatják a vérlázító akciót, hát a Végh Antal, kivörösödve ordít (olyan, mint Nyikita Szergejevics, amikor cipőjével verte az ENSZ asztalát), és Császtvai (Népszabadság), aki mellesleg vendég csak, nem is szövetségi tag – mélységesen undorító az egész. (Nota bene: amikor Dobozy hord össze ugyanennyi zagyvalékot, senki nem obstruál.)

És eltelik a második nap is, közben mindenki sunyin a lengyelekre gondol, de senki hangosan ki nem ejti a száján a gondolatát – aztán valaki kitalálja, hogy egy megfelelő ember vesse fel: tegyen közzé a közgyűlés egy nyilatkozatot, melyben kijelentjük, hogy mélységesen aggódunk a lengyelekért, akik most olyan nehéz napoknak néznek elébe, és aggódunk a lengyel megújhodási mozgalom sorsáért; nagyon reméljük, hogy Magyarország nem fog katonailag beavatkozni, mert ez egész Kelet-Európa jövőjét tragikusan érintené. Minimális, óvatos szöveg, akár ha egy nyugatnémet szocdem politikus szájából hallanám, de legalább már ennyit, ha épp ezen a rohadt napon épp együtt ült ez a rohadt magyar Írószövetség! Simonffy vállalja. De már késő este van, fogyadozik a nép, félő, hogy alig maradunk, ezért S. soronkívüliséget kér. Cseres készséges, de kiszedi S-ból, hogy mit akar mondani, és S. elmondja neki. (Miért? Így akarta megfúrni magát, tudat alatt így akarta visszaszívni az elhamarkodott hősi gesztust?) Cseres tüsténkedik; persze-persze, csak előbb meg kell még beszélni a nagyfőnökkel. Megbeszéli – és Simonffy nem kap szót, sőt rábeszélik, hogy most azonnal lépjen le. Simonffy el. És más sem lép a helyébe, már különben is öreg éjszaka van, abbahagyjuk a játékot, feloszlunk – viszlát fiúk öt év múlva!

HELYREIGAZÍTÁS A „Reflexiók egy konferenciához" c. tanulmányomban (Hiány II. évf. 8. szám, 9. o.) egy kimaradt „nem" szócska miatt a mondat értelme megváltozott. A mondat helyesen így hangzik: „Szellemi csapdában vergődik az, aki azt hiszi, hogy lehet egy mozgalom úgy nacionalista, vagy akár csak nacionalista értékeket is felvállaló, hogy közben *nem* tolerálja az antiszeminizmust, kirekesztve magát ezzel Európából."

Nagy Péter Tibor